

domú sprime. Po poti se je izdajal slovenski sonet, prvi, ki spričuje, de tudi v Tominu slovenski duh vlada.

F. J. Kafol.

Novičar.

Cesar Ferdinand so v poslednjim razglasu 16. dan tega mesca Dunajčanam oestro besedo izgovorili. Nepokojne derhali pa tudi ni moč drugači ukrotiti. V tem razglasu, kteriga tukaj okrajšaniga bravcam podamo, obzalujejo mili Cesar, de se je ravno na Dunaji taka hudobna derhal vgnjezdila, ktera vse druge dobre Dunajčane tako strahuje, de si ne upajo nasprotne besedice ziniti. Več ko 50000 puš so 6. dan tega mesca oropali iz cesarske orožnice, tedej vsak postopač in potepuh zdej na Dunaji s pušo hodi in s podkupljenimi pisaci, ki se zdej z denarjem madžarskih, talijanskih in nekterih nemških puntarjev mavho polnijo, v en trogi. Povsod se kaže nar veči razvujdanost; postave jim ne veljajo nič — derhal mori ljudi, ministre — in deržavni zborček se še ne zmeni za morivce!! Take žalostne okolišine so Cesarja primorale Dunajsko mesto za puntarsko mesto spoznati, in so tedej ukazali, de naj armade od vsih strani, kakor poprej na Laško, zdaj na Dunaj grejo in ga obsedejo. Kakor ima Raddecki na Laškem, tako je dobil knez Windišgréc od Cesarja nar vikši oblast čez armade vsih družih avstrijskih deržav, de naj jih pelje, če bi potreba bilo, zoper Dunajsko mesto, silni punt tudi s silo ukrotiti, kér z dobrim ni šlo. Bog daj! de bi bil enkrat konec nepokojniga razsajanja na Dunaji, sicer bo léto pretéklo, mi bomo za drage denarje svoje poslanca na Dunaji redili — pa še ne bomo imeli novih pravic, novih dobrot, ktere so nam Cesar blagovoljno podali, in kterih nam, kakor v poslednjim razglasu zopet s cesarsko besedo poterdijo, nobena moč ne sme vzeti, in ktere zdej le Dunajčanje prideržujejo. — Kmaló bomo slišalo, kaj de se bo ne Dunaji zgodilo. Nam se práv zdi, de je Vindišgréc vikši vojni zapovednik, de Dunajska in Madžarska derhal ne bo več pravice iméla, slavniga bana Jelaičiča černiti in očitovati, akoravno „leo non capit muscas“! — Pred 3 dnevi je naš poslanec Dr. Ulepič iz Dunaja v Ljubljano prišel, kar nas je práv razveselilo. — Razglas českih poslancev, ki so Dunaj zupustili, je kaj krepka beseda. Živio! — Slavni pesnik Stanko Vras iz Zagreba, nas je Ljubljance obiskal. — Ljubljansko slovensko društvo si je poslednji čas nanaglama pridobilo veliko slavo in hvalo. Domači so zdej spoznali (dolgo je terpélo!) de njegov namen je čist kot pravo zlató, — in še celó nemški vunanji časopisi hvalijo njegovo prizadevanje za povzdigo narodnosti, rekoč: „Kdor se poteguje za svojo narodnost, zasluži vselej hvalo.“

Zmes.

(Nove mesečne iména). V 37. listu Novic in tudi po Slovenii nam od gospoda Potočnika naznanjene nove iména mescov s končnico — *nik* so práv dobre in pristojne, veliko boljše, kakor dozrajne, posebno dve besedne iména, in če so tudi drugim drugod tako všeč, kakor meni in tudi marsikterim drugim na Lipavskem, družiga ne manjka, kakor kar v očitno rabo jih vpeljati. Tudi bi bilo želeti, de bi se jih ne le samo vsi Slovenci, ampak zavoljo enakosti tudi drugi Slovani, vsaj, kteri so se tudi že Gajoviga pravopisa poprijeli.

(Škergat). Živalica, ktera se po besedah gospoda Zdešarja v Istrii žrikove kliče, in želijo zvediti, če ima še kako drugo slovensko imé, se na Lipavskem imenuje škèrgát, mende od glasú, ki ga daje; kterih

pa se obilno najde tukaj tri baže, in so: veči, srednji in manjši. Le ta se ne oglasi s svojim grozno šumečim piskanjem spomladi, dokler ni hude vročine, pa ne dela z nogami na perutnice glasú, vsaj na Lipavskim in Vremskim ne, ampak na herbtu ima nekaki ud, kakor eno pišalko, in ob tistiga z vsim svojim dolanjim životam migaje na moč dèrgne, kakor bolj ali mánj zabrenčati hoče. Jez imam dva mertva hranjena, in žive sim večkrat, njih čudno brenčanje poslušaje, in ogledoval, kako de delajo, kér se le toliko človeka boji, de ga ne prime, če naglo po njem ne šapne, ko je v njegovo muziko zamišljen.

J. Podrebernicki.

Razglas slovenskiga društva v Ljubljani.

Nepričakovane prigodbe današnjiga časa, posebno pa poslednje silne prekucije na Dunaji, ktere edinstvo in moč našiga cesarstva podkupujejo in so celo Cesarja primorale, de so vdruči Dunaj zapustili, budijo vsaciga zvestiga prijatla edine in močne Avstrije, de se zavé, de je naša domovina v nevarnosti. Sami Cesar nas kličejo, de naj se krepko ustavimo okoli trona avstrijskiga cesarstva — torej tudi slovensko društvo ne smé v taki potrebi križama rok deržati, ampak se mora za pravično reč po svoji moči potegniti. Zató je že unidan prvi razglas po Slovenskih deželah poslal, danes pa drugiga *) — in s tem je preskočil ozke meje svojih postav. Torej sklenemo dokler ne bo velki zbor, kteriga bomo berž ko bo moč poklicali, zazdajni skep poterdil, 1. razdelk družtvinih postav za ta čas (provisorišch) takole premeniti:

Namen slovenskiga društva je omikanje slovenskiga jezika, povzdiga slovenske narodnosti v soglasni podlagi pod ustavno avstrijsko cesarstvo, in tedej varovanje pravic slovenskiga naroda na postavni poti.

Vsi drugi razdelki ostanejo pri starim.

Po sklepu izverstniga zbora slovenskiga društva v Ljubljani 15. kozoperska 1848.

Slovenski pregovori

nabrani od gosp. prof. Drja. J. Zupana.

Bolji pamet, kakor žamet. — Bolje poštenje, kakor življenje. — Bolje prihranjeno jajce, kot snedena puta. —

*) Ta razglas smo oznanili v poslednjim listu Novic.

Vredništvo.

Popravitik.

V 41. listu pod nadpisam »Iz Laškiga« namesti Matevž Doles béri Matija Doles, ki je bil s zlato svetinjo ovenčan.

Današnjimu listu je pridjana peta pola »Divice Orleanske« in pa 19. »doklada.«

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnji	
	21. kozoperska.		18. kozoperska.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	2	17	2	10
1 » » banaške	2	24	2	40
1 » Turšice	—	—	1	30
1 » Soršice	—	—	—	—
1 » Reži	1	24	1	26
1 » Ječmena	—	—	—	—
1 » Prosa	1	15	1	12
1 » Ajde	1	20	1	20
1 » Ovsa	—	45	—	43